

Et tæt samarbejde i våbenproduktion er en nøglefaktor i forsvarspolitikken. Unionen må ikke alene implementere en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men også udvikle en våbenproduktionspolitik, specielt i betragtning af at nogle af medlemslandene er blandt de største producenter, eksportører og købere af forsvarsrelaterede produkter.«

Efter forslagsstillernes opfattelse er hele denne tankegang forældet. Europa-Kommissionens plan hviler på den forudsætning, at der fortsat skal oprettholdes en stor rustningsindustri, og at de europæiske lande fortsat skal indkøbe store mængder af nye våbensystemer. På denne måde er hele den vestlige verden med til at holde den militære gryde i kog – i en situation, hvor de globale og regionale konflikter, som p.t. »løses« med militære midler, kun kan løses med sociale, politiske og økonomiske midler.

Tallene i Europa-Kommissionens meddelelse viser, at EU-landenes samlede militærudgifter målt i faste priser (1990-priser) i 1985 udgjorde ca. 181 mia. US \$ og i 1994 kun var faldet til 167 mia. US \$. Lande som Frankrig, Italien, Sverige og Danmark har overhovedet ikke foretaget nogen nedrustning efter den kolde krigs afslutning. Danmark brugte i 1985 2,6 mia. US \$ til militær og i 1994 2,6 mia. US \$ (i faste 1990-priser). De tilsvarende tal for Frankrig er 40 mia. US \$ stigende til 41 mia. US \$. I Italien steg militærudgifterne fra 19,5 mia. US \$ til 23,5 mia. US \$. Tilsammen brugte de nordiske lande i 1985 ca. 13 mia. US \$ til militær, i 1994 godt ½ mia. US \$ mere. Kun i Tyskland og Storbritannien er der sket et egentligt fald i udgifterne.

Europa-Kommissionen bygger sin tankegang på en antagelse om, at der i de kommende år vil blive bortødt tilsvarende enorme summer på militær. Tankegangen stemmer overens med NATO's planer, der bl.a. går ud på, at nye medlemsstater i NATO skal

omlægge deres forsvar til vestlige standarder. I Kommissionens meddelelse understreges da også, at der skal etableres et samarbejde mellem EU's og NATO's standardiseringsbestræbelser. Og at EU's forskningsprogrammer skal koordineres med WEAG-programmerne.

Western European Armaments Group (WEAG) er en afdeling under Vestunionen (WEU), som har til opgave at sammenarbejde WEU-landenes forsvarsmaterielpolitik. I Bangemann-rapporten står der, at »... det hører til WEAG's formål at åbne de nationale forsvarsmarkeder for konkurrence, at styrke Europas teknologiske og industrielle basis i forsvarssektoren og at tilvejebringe et nærmere samarbejde på research og udvikling«. På denne måde vil Kommissionen gradvis arbejde på at gøre det til en »naturlig« udvikling, at EU optager WEU som sin militære arm – og det tekniske/ekspertmæssige samarbejde med WEAG – til at styrke Unionen som det sted, hvor både den fælles forsvars- og sikkerhedspolitik og en fælles europæisk våbenproduktion vedtages og koordineres.

Verden – der jo som bekendt inkluderer Europa – har ikke behov for en styrkelse af våbenproduktionen. Problemet med nedlæggelse af arbejdspladser på grund af svigtende salg af våben skal ikke mødes med en opprioritering af det europæiske samarbejde om fortsat krigsproduktion, men med en langsigtet omlægning af våbenproduktionen til andre formål. Det er i forvejen slemt nok, at Unionen har den grænseløse vækst som sit fornemste mål, men at den samme Union nu også vil til at stå for rustningsindustriens kamp for at overleve og være leveringsdygtig i krigsmateriel, er bare for meget. Vi mangler bare at få at vide, at denne våbenproduktion skal ske på en »bæredygtig forsvarlig måde«, for at gøre det hele så absurd som muligt.